

שישב בכלא באר-שבוע, כעזרת חבריו האסירים. חנן יובל כתב את המוסיקה ודודו אלהרר ניצח על המלאכה. כשהשתחרר, הפך שושי לאישיות מוכרת. שירו פסוליה נוגן ללא-הרף מעל גלי האתר. הוא ראיין בטלוויזיה וברדיו, ור הזמן להופיע בכל רחבי הארץ. המוסיקה הפשוטה והמלודית קנתה את ליבם של השומעים. היא נבעה מהלב וסיפרה את סיפור חייו העגום. עד כאן הכל מוכר וידוע. מה שלא היה ידוע לכל, הוא סיפור חייו האמיתי של שושי, כפי שסיפרה אותו לכחבת העולם הזה חברתו של שושי, נירה, למחרת יום ההלוויה.

נירה נדהמה למיכר הידיעה שהופיעה בעיתונים יום למחרת ההלוויה. בידיעה נאמר, כי הזמר חנן יובל, לא מבין מדוע הכריז הזמן על עצמו כיתום וערירי, שכן להלוויה הופיעו אימו, אחיותיו ודודים רבים.

בטח שהופיעו, ממלמת נירה, היושבת על הספה בבית חברתה וממוללת בידה

לשיר בלי כסף

שלו. לפעמים לא ביקש, שכר עבור הופעותיו והסתפק בשתיה ובארחות חיים.

ומאוחר יותר הופיע בבתי-מלון ובמועדוני לילה. שושי לא נהג לקבל תשלום תמורת הופעותיו. הוא הסתפק בשתיה חנם ו בסכום כסף סימלי. הוא הופיע "בשביל הכסף" כפי שאומרת נירה. שוב חיו השניים בצימצום. באילת הפך שושי בן-טיפוחיו של בוס סחה, שדאג לכל מחסורו.

אחרי שלוש שנים ארונו השניים את המיזודות וחזרו לירושלים. "מה שעוד היה קשה אצל שושי, זה הקריונות שלו", נזכרת נירה. "לבן-אדם לא היה שקט נפשי. רגע הוא כאן ורגע שם. אף פעם לא היה יושב במקום אחד. אף פעם לא רגוע. היה מעשן המון ושותה כל הזמן. אני חושבת שהיה אלכוהוליסט. השתיה גמרה אותו. גם המיסקל שלו וגם השתיה כל הזמן. עשו אותו איש חולה. שושי לא היה שקט אפילו כשיושב בלי לה. פיתאום הייתי מרגישה איך הגוף שלו רועד."

את הפחדים שלו עם אף אחד. סמים? אני יודעת? אולי היה. אבל מה שהיה יותר רציני זה האלכוהול."

כשהתחיל שושי לעבוד עם דודו אלהרר וחנן יובל, קיוו הכל כי הפעם עלה על הדרך הנכונה. בעובדה שהיה מוכן לחתום על חוזה והתחייב לעמוד בדרישות ש הוכתבו לו, ראו חבריו סימן מבטיח. אבל הבלון הציבעוני התפוצץ במהרה אף הוא — שושי שוב נכנס לכלא.

אלהרר לא אמר נואש. יחד עם חנן יובל, שכתב את המוסיקה, נסע לכלא באר-שבוע ושם עבדו שניהם עם שושי על תקליטו הראשון. כשיצא התקליט לשוק הוא הפך ללהיט.

החיים שחיכו לשושי כשהשתחרר מי הכלא בינוני האחרון, הבטיחו לו רק טוב. שירו פסוליה הפך לסמל המיסחרי שלו. שושי הפך לכוכב.

„דווקא הפסוליה זה מה שדיכא אותי“

„הוא היה לבדו!“

היחידה שאיתה חילק את חייו הטראגיים היתה נירה, חברתו. נירה מחול שימשה לו אם ואב. היא היתה המיטפחה שכה חסרה לו. כיום עובדת נירה כזבנית בחנות בירושלים.

את הקטע שגורה מהעיתון. „בטח שהופי עו. אבל איפה הם היו כל השנים. כשי שושי היה צריך אותם? כששושי שלי ישב בכלא כמו כלב, אף אחד לא בא לבקר אותו. בבית-החור לים — רק אני. בחגים היינו זרקקים בלי פרוטה ואוכל. מי מהמיטפחה שלו הזמין אותנו או? מי זכר אז ששושי קיים? היינו קונים בקבוק יין ויושבים מול בית הכנסת בירושלים. ככה. על המידרכה. עשינו את החג.

„את ואני עם בקבוק יין מול הבית כנסת. היה שושי אומר לי. זהו, אני לא צריך יותר אף אחד! וככה, חג אחרי חג.“

פושע עם דיפלומה

נירה ושושי נפגשו לפני כשבע שנים אצל זוג חברים בדירתם. הרומן ביני

האנזבה

כשהשתחרר שושי מהכלא לא נסתיי מו, לאכזבתו הרבה. צרותיו. הוא הסתכסך עם אמרגנו, דודו אלהרר (מימין), והיה שרוי בדיכאון עמוק. בתמונה נראים האמרי גן אלהרר והזמר חנן יובל בהלוויית שושי.